

YOU

VERBORGEN VERLEDEN

DE CHARMANTE
EN DODELIJKE
JOE GOLDBERG
IS TERUG...

CAROLINE KEPNES

THRILLER

1

Ik koop viooltjes voor Amy. Geen rozen. Rozen zijn voor mensen die iets fout hebben gedaan. Ik heb deze keer alles goed gedaan. Ik ben een goed vriendje. Ik heb verstandig gekozen. Amy Adam leeft in het moment, niet in de computer.

‘Het viooltje is de staatsbloem van Rhode Island,’ zeg ik tegen de man die mijn bloemen inpakt. Zijn vieze handen strijken onverschillig over de bloemblaadjes, mijn bloemblaadjes. Dat verdomde New York ook.

‘O ja?’ Hij grinnikt. ‘Zo leer je elke dag iets nieuws.’

Ik betaal contant en loop met mijn viooltjes naar buiten, naar East Seventh Street. Het is warm voor mei en ik ruik de bloemen. Rhode Island. Ik ben weleens in Rhode Island geweest. Afgelopen winter was ik in Little Compton. Ik was smoorverliefd, doodsbang dat mijn liefje – R.I.P. Guinevere Beck – in gevaar verkeerde vanwege haar labiele vriendin – R.I.P. Peach Salinger.

Iemand toetert naar me en ik maak een verontschuldigend gebaar. Ik weet wanneer iets mijn schuld is, en als je dwars door een knipperend voetgangerslicht oversteekt, is dat jouw schuld.

Net zoals het afgelopen winter mijn schuld was. In gedachten neem ik die vergissing wel tien keer per dag door. Dat ik me boven in het huis van Salinger in een kast had verstopt. Dat ik moest plassen, maar niet weg kon. Daarom heb ik in een beker gepist – een keramieken beker – en heb ik de beker op de houten bodem van de kast neergezet. Zodra ik de kans kreeg, ben ik hem gesmeerd, en ik kan er niet omheen: ik ben de beker vergeten.

Ik ben een andere man geworden door die dag. Je kunt niet te-

ruggaan om het verleden te veranderen, maar je kunt wel doorgaan, iemand worden die zich dingen herinnert. Nu hecht ik aan details. Zo herinner ik me haarscherp het moment waarop Amy Kendall Adam terugkeerde naar de boekwinkel Mooney Rare and Used, naar mijn leven. Ik zie haar glimlach, haar war-rige haren (blond) en haar cv (gelogen). Dat is vijf maanden geleden en ze beweerde dat ze op zoek was naar werk, maar iedereen weet dat ze op zoek was naar mij. Ik heb haar aangenomen, en op haar eerste dag kwam ze op tijd opdagen met een notitieboekje met spiraalrug en een lijst zeldzame boeken die ze wilde zien. Ze had een glazen pot met superfruit bij zich en ze zei dat dat helpt om eeuwig te blijven leven. Ik zei dat niemand het eeuwige leven heeft en ze moest lachen. Ze had een leuke lach, ongedwongen. Ze had ook latexhandschoenen.

Ik pakte er een op. 'Wat moet je hiermee?'

'Die zijn om de boeken niet te beschadigen,' legde ze uit.

'Ik wil je voorin hebben,' reageerde ik. 'Dit is maar gewoon simpel werk, hoofdzakelijk planken vullen, achter de kassa staan.'

'Oké,' zei ze. 'Maar wist je dat er exemplaren van *Alice in Wonderland* bestaan die ruim een miljoen dollar waard zijn?'

Ik schoot in de lach. 'Het spijt me dat ik je moet teleurstellen, maar we hebben geen *Alice* beneden.'

'Beneden?' vroeg ze. 'Is dat waar je de bijzondere boeken bewaart?'

Ik wilde mijn hand in het holletje van haar rug leggen en haar meevoeren naar de kooi waar de bijzondere boeken worden geconserveerd, verpakt, opgeslagen. Ik wilde haar uitkleden en ons erin opsluiten en haar nemen. Maar ik was geduldig. Ik gaf haar een loonbelastingverklaring en een pen.

'Weet je, ik zou je kunnen helpen garageverkoop af te struinen naar oude boeken,' zei ze. 'Je weet nooit wat je bij zo'n garageverkoop aantreft.'

Ik glimlachte. ‘Alleen als je belooft dat je het geen garageverkoop noemt.’

Amy glimlachte. Zij bekeek het zo: als ze hier ging werken, dan wilde ze iets bereiken. Ze wilde dat we naar boedelveilingen in buitenwijken gingen en bibliotheekverkopen afspeurden en onze handen in lege dozen op straat staken. Ze wilde sámenwerken, en dat is de beste manier om iemand zo snel zo goed te leren kennen. Je valt samen mufte ontruimde kamers binnen en je rent samen naar buiten om de frisse lucht in te ademen en het lachend met elkaar eens te zijn dat iets drinken het enige is wat je nu kunt doen. We werden een team.

Een oude vrouw die een looprek voor zich uit duwt kijkt naar me op. Ik glimlach. Ze wijst naar de viooltjes. ‘Je bent een aardige jongen.’

Dat ben ik. Ik bedank haar en loop door.

Amy en ik zijn een paar maanden geleden gaan daten toen we in de Upper East Side in de woonkamer van een overleden man waren. Ze trok aan de revers van de marineblauwe blazer die ze voor vijf dollar op een boedelveiling voor me had gekocht. Ze smeekte me zevenhonderd dollar op te hoesten voor een gesigioneerde, gekreukte uitgave van *The Easter Parade*.

‘Amy,’ fluisterde ik. ‘Yates is momenteel niet erg gewild en ik zie nog geen opleving in het verschiet liggen.’

‘Maar ik ben dol op hem,’ smeekte ze. ‘Dit boek betekent alles voor me.’

Zo zijn vrouwen; ze zijn emotioneel. Dat is geen manier om zaken te doen, maar het is ook niet mogelijk om naar Amy te kijken, met haar grote blauwe ogen en haar lange blonde haar uit een nummer van Guns N’ Roses, en nee tegen haar te zeggen.

‘Wat kan ik doen om je over te halen?’ slijmde ze.

Een uur later was ik de eigenaar van een veel te dure *Easter Parade* en stond Amy mijn pik af te zuigen in een toilet bij een Starbucks in de binnenstad, en dat was romantischer dan het

klinkt omdat we elkaar aardig vonden. Dit was geen blowjob; dit was fellatio, vrienden. Zij ging staan en ik trok haar wijde jeans naar beneden, maar hield daar plotseling mee op. Ik wist dat ze zich niet graag schoor; haar benen waren vaak stoppelig en ze was helemaal voor water besparen. Maar een bos had ik niet verwacht. Ze kustte me. ‘Welkom in het oerwoud.’

Dat is waarom ik glimlach onder het lopen en dat is hoe je gelukkig wordt. Amy en ik, we zijn sexyer dan Bob Dylan en Suze Rotolo op de hoes van *The Freewheelin’* en slimmer dan Tom Cruise en Penélope Cruz in *Vanilla Sky*. We hebben een project: we verzamelen exemplaren van *Portnoy’s Complaint*. Het is een van onze favoriete boeken en we herlezen het samen. Ze onderstreepte haar favoriete fragmenten met een viltstift en ik zei dat ze een fijnere pen moest gebruiken.

‘Ik ben niet fijn,’ zei ze. ‘Ik haat fijn.’

Amy is een viltstift; ze is hartstochtelijk. Ze is helemaal gek van *Portnoy’s Complaint* en ik wil alle exemplaren met die donkergele kaft hebben die er ooit zijn gemaakt en ze in de kelder bewaren, zodat alleen Amy en ik ze kunnen aanraken. Ik zou eigenlijk geen te grote voorraad van een titel moeten aanhouden, maar ik vind het leuk om Amy bij onze gele boekenmuur te neuken. Philip Roth zou het kunnen waarderen. Ze moest lachen toen ik haar dat vertelde en zei dat we hem een brief moesten schrijven. Ze heeft fantasie, een hart.

Mijn telefoon gaat. Het is Gleason Brothers Electricians over de luchtbevochtiger, maar dat kan wel wachten. Ik heb een mailtje van BuzzFeed over een of andere lijst met coole indie boekwinkels en ook dat kan wel wachten. Alles kan wel wachten als je liefde in je leven hebt. Als je gewoon op straat kunt lopen en in gedachten het meisje van wie je houdt naakt op een berg gele *Complaints* kunt zien.

Ik ben bij Mooney Books aangekomen en de bel rinkelt als ik de deur opendoe. Amy slaat haar armen over elkaar en kijkt

me woest aan en misschien is ze allergisch voor bloemen. Misschien zijn viooltjes stom.

‘Wat is er?’ vraag ik, en ik hoop dat het niet zo ver is, het begin van het einde, wanneer het meisje een kutwif wordt, wanneer de geur van nieuwe auto vervliegt.

‘Bloemen?’ vraagt ze. ‘Weet je wat ik veel liever heb dan bloemen?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Een sleutel,’ zegt ze. ‘Daarnet was er een vent en ik had hem de Yates kunnen verkopen, maar ik kon hem die niet laten zien omdat ik geen sleutel heb.’

Ik gooi de bloemen op de toonbank. ‘Even rustig aan. Heb je zijn nummer gevraagd?’

‘Joe,’ zegt ze, terwijl ze met haar voet tikt. ‘Ik hou van deze winkel. En ik weet dat het dom is om te zeggen hoe leuk ik dit vind. Maar toe nou. Ik wil een sleutel.’

Ik zeg niets. Ik wil het allemaal onthouden en veilig wegbergen, het zachte gebrom van de muziek – ‘Sweet Virginia’ van The Rolling Stones, een van mijn lievelingsnummers – en de manier waarop het licht op dit moment valt. Ik doe de deur niet op slot. Ik draai het bordje met OPEN niet om. Ik loop om de toonbank heen en ik neem haar in mijn armen en ik kantel haar achterover en ik kus haar en ze kust me terug.

Ik heb nog nooit iemand de sleutel gegeven. Maar dit is zoals het hoort te gaan. Je leven hoort zich uit te breiden. Je bed hoort groot genoeg te zijn voor iemand erbij en als die iemand voorbijkomt, is het aan jou om haar binnen te laten. Ik grijp mijn toekomst. Ik betaal extra om belachelijke themasleutels te laten maken, roze en met bloemetjes. En als ik die roze metalen dingen in Amy’s hand leg, kust ze ze.

‘Ik weet dat dit heftig is,’ zegt ze. ‘Dank je wel, Joe. Ik zal ze met mijn leven bewaken.’

Die avond komt ze naar me toe en dan kijken we een van haar suffe films – *Cocktail*, niemand is volmaakt – en we hebben seks en bestellen een pizza en dan begeeft mijn aircoc het.

‘Zullen we iemand laten komen?’ vraagt ze.

‘Vergeet dat maar,’ zeg ik. ‘Het is bijna Memorial Day.’

Ik glimlach en druk haar tegen de grond en haar ongeschoren benen schuren tegen de mijne en intussen ben ik eraan gewend. Ik vind het leuk. Ze bevochtigt haar lippen. ‘Wat voer je in je schild, Joe?’

‘Je gaat naar huis en pakt een tas,’ zeg ik. ‘En ik ga een kleine rode Corvette huren en we gaan ervandoor.’

‘Je bent gek,’ zegt ze. ‘Waar gaan we naartoe in die kleine rode Corvette?’

Ik bijt in haar hals. ‘Dat zie je vanzelf wel.’

‘Ga je me ontvoeren?’ vraagt ze.

En als dat is wat ze wil, dan ja. ‘Je hebt twee uur. Ga je spullen pakken.’

2

Ze heeft zich geschoren. Nou, zie je wel! En ik heb mijn steentje bijgedragen. Ik heb echt een rode cabrio gehuurd. Wij zijn nu 'die hufters' en we rijden door het bosrijke deel van Rhode Island. We zijn je ergste nachtmerrie. We zijn gelukkig. We hebben jullie niet nodig, niemand van jullie. We hebben schijt aan jullie, aan wat jullie van ons vinden, aan wat jullie ons hebben aangedaan. Ik zit achter het stuur, Amy is de droomvrouw en dit is onze eerste vakantie samen. Eindelijk. Ik heb liefde gevonden.

Het dak is ingeklapt en we zingen mee met 'Goodbye Yellow Brick Road'. Ik heb dit nummer uitgekozen omdat ik alles terugneem, alle mooie dingen op de wereld die verpest waren door mijn tragisch zieke vriendin Guinevere Beck. (Ik zie nu in dat ze leed aan borderline. Dat kun je niet genezen.) Beck en haar afschuwelijke vriendinnen hebben zoveel voor me vergald. Ik kon nergens meer naartoe in New York zonder aan Beck te denken. Ik dacht dat ik nooit meer naar Elton John zou luisteren omdat zijn muziek aanstond toen ik Peach vermoordde.

Amy tikt me op de schouder en wijst naar een havik in de lucht. Ik glimlach. Zij is niet zo'n muts die de muziek zachter moet zetten om de vogel te bespreken en er van alles in te zien. God, wat is ze goed. Maar hoe goed het ook nog wordt, één ding is er altijd, de waarheid:

Ik heb de beker laten staan.

Die verdomde beker achtervolgt me. Ik snap dat er consequenties zijn. Ik ben heus niet uniek; leven betekent dat je ergens een beker urine hebt staan. Maar ik kan het niet uitstaan

van mezelf dat ik het heb verknald, zoals een chick die 'per ongeluk' haar vest heeft laten liggen na een onenightstand. De beker is een afwijking. Een gebrek. Het bewijs dat ik niet volmaakt ben, ook al ben ik meestal zo precies, zo grondig. Ik heb geen plan gesmeed om hem terug te halen, maar door Amy krijg ik spijt dat ik dat niet heb gedaan. Ik wil een schone wereld voor ons, Dettol-fris.

Nu biedt ze me haar zonnebril vol krassen aan. 'Jij rijdt,' zegt ze. 'Jij hebt hem harder nodig dan ik.'

Ze is de anti-Beck; ze geeft om me. 'Bedankt, Ames.'

Ze geeft een kus op mijn wang en het leven is een koortsdroom en ik vraag me af of ik in coma ben geraakt, of dit allemaal een zinsbegoocheling is. Liefde brengt je hoofd op hol en ik heb geen haat in mijn hart. Amy neemt dat allemaal weg, mijn heler, mijn Betadine-beauty. Vroeger had ik de neiging om intens te zijn; je zou het zelfs obsessief kunnen noemen. Beck was zo verknijpt dat ik om voor haar te zorgen gedwongen was haar naar huis te volgen, haar mail te hacken en me zorgen te maken om haar gebruik van Facebook, haar gedrag op Twitter en haar constante geapp, om alle tegenstrijdigheden, alle leugens. Het was niet slim om haar te kiezen en daar heb ik de consequenties van ondervonden. Ik heb mijn lesje geleerd. Met Amy werkt het omdat ik haar niet online kan stalken. Moet je dit horen: ze is off-grid. Geen Facebook, geen Twitter, geen Instagram, zelfs geen e-mailadres. Ze gebruikt prepaidtelefoons en ik moet om de paar weken haar nieuwe nummer in mijn telefoon opslaan. Ze is de ultieme analoog, mijn volmaakte tegenhanger.

Toen ze me dat voor het eerst vertelde, was ik verbijsterd en een beetje afkeurend. Wie is er verdomme nog offline? Was ze soms een arrogante gek? Zou ze soms liegen? 'Maar hoe doe je dat met je salaris?' vroeg ik. 'Je moet toch een bankrekening hebben?'

'Ik heb een vriendin in Queens,' antwoordde ze. 'Ik krijg mijn

salaris op haar naam en zij geeft mij cash. Velen van ons gebruiken haar. Ze is top.’

“‘Velen van ons’?”

‘Offlinemensen,’ zei ze. ‘Ik ben niet de enige.’

Domme wijven willen graag uniek zijn. Ze willen van je horen dat niemand in de hele wereld zich met hen kan vergelijken. Al die aandachtige tiepjes op Instagram – kijk naar me, ik smeer jam op mijn boterham! – en ik heb iemand gevonden die anders is. Amy doet niets om op te vallen. Ik zit niet in mijn eentje door haar statusupdates te scrollen om te focussen op haar misleidende foto’s van geveinsde vrolijkheid. Als ik bij haar ben, dan ben ik bij haar, en als ze weggaat, gaat ze naar waar ze heeft gezegd dat ze naartoe zou gaan.

(Natuurlijk ben ik haar gevolgd en af en toe kijk ik in haar telefoon. Ik moet weten dat ze niet liegt.)

‘Ik geloof dat ik zilte lucht ruik,’ zegt Amy.

‘Nog niet,’ zeg ik. ‘Nog een paar minuten.’

Ze knikt. Ze maakt geen ruzie over onbenullige dingen. Ze is geen kwade Beck. Dat gestoorde wijf loog tegen de mensen met wie ze het meest close was: mij, Peach, haar fucking collega-schrijvers aan de universiteit. Ze zei dat haar vader dood was. (Dat was niet zo.) Ze zei dat ze *Magnolia* haatte alleen omdat haar vriendin Peach hem haatte. (Ze loog. Ik heb haar mail gelezen.)

Amy is een aardige meid en aardige meiden liegen uit beleefdheid tegen onbekenden, niet tegen mensen van wie ze houden. Zelfs nu draagt ze een versleten topje met het URI-logo. Ze heeft niet aan de University of Rhode Island gestudeerd; ze heeft helemaal niet gestudeerd. Maar ze draagt altijd een universiteits-shirtje. Voor mij heeft ze een shirt van Brown University gekocht, speciaal voor deze reis. ‘We kunnen zeggen dat ik student ben en jij mijn professor.’ Ze giechelde. ‘Mijn getrouwde professor.’

Die shirts duikelt ze op in verschillende kringloopwinkels

door de hele stad. Op haar borst staan altijd kreten als GO TIGERS! ARIZONA STATE! PITT. Ik bekommer me om de stapels boeken en luister mee als mensen die de winkel binnenkomen met haar proberen aan te pappen – Heb je aan Princeton gestudeerd? Heb je aan de UMass gestudeerd? Studeer je aan de NYU? – en ze zegt altijd ja. Ze doet poeslief tegen de vrouwen en ze laat de kerels denken dat ze een kans maken. (Dat is niet zo.) Ze maakt graag een praatje. Ze is dol op verhalen, mijn kleine antropoloog, mijn luisteraar.

We komen bij de weg die ons naar Little Compton brengt en juist als ik denk dat het leven niet beter kan worden, zie ik zwaailichten. Er komt een smeris achter ons aan. Met een noodgang. Zijn koplampen zijn aan en zijn sirene loeit en de muziek is weg. Ik trap op de rem en probeer te voorkomen dat mijn benen gaan trillen.

‘Shit,’ zegt Amy. ‘Je reed niet eens te hard.’

‘Ik geloof van niet,’ zeg ik, terwijl ik mijn blik strak op de achteruitkijkspiegel gericht hou als de agent zijn portier opendoet.

Amy draait zich naar me toe. ‘Wat heb je gedaan?’

Wat ik gedaan heb? Ik heb mijn ex-vriendin Guinevere Beck vermoord. Ik heb haar lijk in een rustig deel van de staat New York begraven en haar therapeut, dokter Nicky Angevine, de schuld in de schoenen geschoven. Daarvóór heb ik haar vriendin Peach Salinger gewurgd. Ik heb haar nog geen tien kilometer hiervandaan vermoord, op een strand bij het huis van haar familie, en ik heb het op zelfmoord laten lijken. Ik heb ook een drugsverslaafde frisdrankverkoper genaamd Benji Keyes van kant gemaakt. Zijn gecremeerde lichaam ligt in zijn opslagruimte, maar zijn familie denkt dat hij tijdens een zuipfestijn is gestorven. O ja, en nog een. Het eerste meisje van wie ik ooit heb gehouden, Candace. Haar heb ik naar zee gedragen. Niemand weet dat ik dat allemaal heb gedaan, dus het is zo’n als-een-boom-omvalt-in-het-bos-verhaal.

‘Ik heb geen idee,’ zeg ik, en dit is een fucking nachtmerrie.

Amy zoekt in het handschoenenvakje naar het kentekenbewijs van de huurauto, haalt het tevoorschijn en knalt het vakje dicht. Agent Thomas Jenks zet zijn zonnebril niet af. Hij heeft ronde schouders en zijn uniform is iets te groot. ‘Rijbewijs en kentekenbewijs,’ zegt hij. Zijn blik boort zich in mijn borst, in het woord BROWN. ‘U rijdt terug naar de universiteit?’

‘Alleen naar Little Compton,’ zeg ik. En dan dek ik mezelf in. ‘Uiteindelijk. Op mijn gemak.’

Hij gaat niet in op mijn passief agressieve verdediging. Ik reed verdomme niet te snel en ik ben geen Brown-sukkel en dit is waarom ik geen universiteitsshirts draag. Hij bestudeert mijn New Yorkse rijbewijs. Een eeuw gaat voorbij en dan nog een.

Amy kucht. ‘Wat hebben we verkeerd gedaan, agent?’

Agent Jenks kijkt naar haar, dan naar mij. ‘U hebt geen richting aangegeven bij het afslaan.’

Neem je me soms in de maling, eikel? ‘Ah,’ zeg ik. ‘Sorry.’

Jenks zegt dat hij ‘een paar minuten’ nodig heeft en sjokt terug naar zijn auto, maar dan zet hij het op een drafje, en hij zou niet moeten draven. Hij zou ook niet ‘een paar minuten’ nodig moeten hebben. Als hij het portier van zijn surveillancewagen opendoet en instapt, denk ik aan mijn eerdere misdrijven, mijn geheime activiteiten, en dan snoert mijn keel dicht.

‘Joe, maak je niet druk,’ zegt Amy, en ze legt haar hand op mijn been. ‘Het is maar een kleine verkeersovertreding.’

Maar Amy weet niet dat ik vier mensen heb vermoord. Ik zweet en ik heb over dit soort dingen gehoord. Een vent moet stoppen vanwege een klein vergrijp en op de een of andere manier, door de sadistische magie van computers en het systeem, krijgt die gast allerlei andere shit op zijn dak. Ik kan mezelf wel voor m’n kop slaan.

Amy zet de radio weer aan. Vijf nummers en twintig minuten later zit agent Thomas Jenks nog steeds in zijn auto met mijn

persoonsgegevens. Als hij me gewoon op de bon slingert omdat ik geen richting heb aangegeven, als dat alles is, waarom hangt hij dan nog steeds aan de telefoon? Waarom blijft hij maar op knoppen op de computer drukken? Komt er een eind aan mijn vrijheid aan het begin van het vakantieseizoen, terwijl mijn iPhone zon laat zien en de lucht vol regen zit? Want ik ken toevallig een smeris in deze staat. Zijn naam is agent Nico en hij denkt dat mijn naam Spencer is. Wat als hij mijn foto op de computer heeft gezien? Wat als hij me heeft herkend en Jenks heeft gebeld en zei: 'Ik ken die gast.' En wat als...

'Joe,' zegt Amy, en ik was bijna vergeten dat ze er was. 'Je ziet eruit alsof je een paniekaanval hebt. Zo erg is het niet. Het is niet eens een snelheidsovertreding.'

'Weet ik,' zeg ik. 'Ik heb gewoon een hekel aan smerissen.'

Ze streelt over mijn been. 'Snap ik.'

Ze reikt naar de koelbox en haalt er een perzik uit. Een perzik! Natuurlijk vind ik het vreselijk om terug te gaan naar het verleden. Zij eet een perzik en ik ben geobsedeerd door Peach Salinger en mijn beker pis.

Die beker.

Ik probeer te geloven dat hij weg is. Ik stel me voor dat een werkster hem oppakt, walgend, hem schoonboent, er bleekmiddel overheen giet. Ik stel me een golden retriever voor – mensen met een zomerhuis zijn dol op grote honden – die rondsuffelt, met zijn poot naar de beker maait en hem omgooit, en dan roept zijn baas, hij rent weg en mijn urine sijpelt in de vloerplanken en ik ben gered. Ik stel me een Salinger-kind voor dat verstoptje speelt. De beker wordt omgegooid. Ik ben gered. Ik zie een Salinger-nicht voor me, een irritante muts, die appt, gedachteloos schoenen in de kast gooit en helemaal over de rooie gaat wanneer een volle beker haar dierbare Manolo's of haar Tory Burch-sandalen doorweekt. Ze gooit de schoenen weg. Ik ben gered.

Ik hoor het portier dichtslaan. Jenks komt eraan. Misschien vraagt hij of ik even kan uitstappen. Misschien liegt hij tegen me. Misschien probeert hij me erin te luizen. Misschien vraagt hij of Amy even kan uitstappen. Hij draagt een geurtje, de arme kerel, en hij geeft me mijn rijbewijs en het kentekenbewijs van de huurauto terug.

‘Sorry voor het oponthoud,’ zegt hij. ‘Weet u, ze geven ons wel computers, maar de helft van de tijd lopen ze vast.’

‘De technologie ook,’ zeg ik met een zucht. Vrij. Vrij! ‘Die wordt nog eens onze dood, hè?’

‘Des te belangrijker dat ik wil dat u voortaan uw richtingaanwijzer gebruikt,’ grapt hij.

Ik glimlach. ‘Het spijt me ontzettend, agent.’

Jenks vraagt of we ‘midden in het centrum’ wonen en ik zeg dat het rustiger is in Brooklyn en alles komt goed. Ik ben gezegend. Ik ruik Jenks’ hoopvolle bodyspray. Ik zie zijn kleine leventje, het is allemaal in zijn ogen te lezen, ongeleefd, dromen die hij niet heeft nagejaagd, dromen die hij niet gaat najagen, niet omdat hij een watje is, maar omdat hij zijn dromen domweg niet in detail voor zich ziet, het soort details dat iemand ertoe brengt om zijn spullen te pakken, ervandoor te gaan. Hij is smeris geworden vanwege de eenvoud van het uniform. Je hoeft niet te bedenken wat je elke dag aantrekt.

‘Veel plezier nog,’ zegt hij. ‘Wees voorzichtig.’

Ik draai weer de weg op en ik ben opgelucht dat mijn dag, mijn leven, niet hier ophoudt. Ik heb één hand op het stuur en ik manoeuvreer de andere onder Amy’s afgeknipte spijkerbroek. Ik zie onze afslag een eindje verderop, de afslag naar Little Compton. Ik wil de politie nergens meer zien in mijn toekomst en ik accepteer dat ik het heb verknald, dat ik een los eindje heb laten zitten, en dat zal ik echt nooit meer doen.

Deze keer gebruik ik bij het afslaan mijn fucking richtingaanwijzer.